

Sarah McCoy

*Het gefluister
van de bladeren*

Het lot lijkt hen steeds weer uit elkaar te drijven.
Durven ze elkaar uiteindelijk de liefde te verklaren?

ISBN 978-90-225-8275-6
ISBN 978-94-023-1032-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Pride and Providence*
Oorspronkelijke uitgever: Crown, Random House, Inc.
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Ayal Arden / Trevillion Images
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 by Sarah McCoy
© 2018 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel I

HALLIE ERMINIE

LaFayette, Kentucky

Voorjaar 1883

Toen ik negen was, werd mijn toekomst voor me uitgespeld. Heel letterlijk, in de palm van mijn hand. Waarzeggerij fascineerde me mateloos. Mijn tante Judy las in de lijnen in handen antwoorden op vragen. Tante Bet, mammy's oudere zus, had een voorkeur voor de voorspellingen die je in theeblaadjes kon lezen, terwijl een aantal bedienden betekenis zag in de richting die een pad uit een in het zand getekende cirkel sprong. De wereld en alles daarin leek wanhopig onze aandacht te zoeken, om ons, mensen in het heden, te laten luis-teren naar het verleden en de toekomst.

Het was mei, het plantseizoen voor tabak in Kentucky. Zo'n dag waarop de lucht een laagje mineralen achter in je keel achterlaat, alsof de zonneschijn samen met de grond is omgeploegd. Het deed me denken aan het kruidenhoest-drankje van mevrouw Winslow, waar ik zo'n warm en lui hoofd van kreeg.

Mijn tante Judy plofte naast me neer in het gras. Haar rok-ken bolden op als de cape van een goochelaar. Ze was mammy's jongere zusje en mijn peetmoeder.

'Waar zit mijn nichtje zo diep over te peinzen hier in haar eentje?' vroeg ze.

‘Ik vraag me af wat ik ga worden als ik groot ben.’ Ik rolde op mijn buik en trok wat grassprietten uit de grond, verveeld doordat alle dagen op elkaar leken. ‘Vertel eens hoe mijn toekomst eruit zal zien, tante Judy.’

‘Dat heb ik vorige week nog gedaan. Ik heb je toch verteld dat je met een ontzettend knappe heer gaat trouwen, met donker haar zoals je papa, maar met meer glinstering in zijn ogen vanwege de grote dromen in zijn hoofd?’

Dat had ze inderdaad gedaan, maar ze had me ook net haar versie van ‘Sneeuwvitje’ verteld, waarin Sneeuwvitje wordt vergiftigd door een stuk kruisbessentaart in plaats van een appel. Mijn nichten, neven en ik geloofden dat onvoorwaardelijk. Ik zou het echte verhaal van de gebroeders Grimm pas op mijn dertiende lezen.

‘Maar vorige week was ik pas acht.’ Ik was jarig geweest. ‘Nu ik negen ben, is mijn lot misschien gewijzigd. Wilt u het nog een keer doen?’

Ze maakte een snuivend, instemmend geluid, veegde het graszweet van haar handen en pakte liefdevol mijn hand vast. Rillingen gingen over mijn huid en mijn blonde armhaartjes sprongen rechtoverend. Ze inspecteerde mijn vingers, rechtte ze en duwde ruw op de vouwen in mijn handpalm.

‘Nou en of,’ zei ze uiteindelijk. ‘Hij zal net zo rijk zijn als koning Salomo met zijn mijnen vol schatten. Geen meisje uit de familie Rives zal godzijdank ooit met een armoedzaaier trouwen.’

Ik lachte ongelovig. ‘Zulke jongens zijn hier helemaal niet te vinden. Er wonen hier alleen zoons van tabaksplukkers.’

‘Ik zei ook niet dat hij hiervandaan komt. Misschien komt hij wel uit het noorden.’

‘Als u maar weet dat ik nooit en te nimmer met een noorderling ga trouwen,’ wierp ik verontwaardigd tegen.

‘Luister meisje, ik vertel je alleen wat ik zie. Er wonen in het noorden ook goede mannen. We leven in een andere tijd. Je mag tegenwoordig trouwen met wie je maar wilt. De kunst is om een aardige vent aan de haak te slaan.’

En zij kon het weten. Ze was met een man getrouwd die naar Kentucky was gekomen vanuit Californië. Een plek die zo vreemd en exotisch was dat ik al hoofdpijn kreeg als ik er aan dacht hoe ver dat bij ons vandaan was. Hij wilde in de tabaksindustrie werken en iedereen wist dat de familie van mammy een mooi bedrijf had op Post Oak Plantation. Maar Californië was het noorden niet.

‘Ik zou echt nooit met zo’n verrekte yankee trouwen,’ zoals mijn papa ze noemde. ‘Al was hij eigenaar van heel New York.’

Ik leek wat dat betreft op papa. Als ik eenmaal iets had besloten, was ik er niet meer van af te brengen.

Tante Judy schudde haar hoofd.

‘Misschien leer ik hem kennen als hij door het noorden reist. Een echtgenoot moet de oudste zijn, toch? Dan zal die van mij nu wel veertien of vijftien zijn. Hij heeft nu vast zijn eerste baantje in het noorden, of hij zit er op school. Als we trouwen, komt hij naar Post Oak Plantation, en dan eten we elke avond watermeloen.’

Ik wilde tante Judy laten zien dat ik ook voorspellingen kon doen en verhalen kon vertellen.

Tante Judy knikte minder enthousiast dan ik had gehoopt. ‘Wie weet. Post Oak is een fijn huis. De naam staat in je hand.’ Ze wees naar een lijn in mijn handpalm. ‘Maar niet op de goede plaats.’

Ze inspecteerde mijn hand nauwkeuriger, en ik leunde naar haar toe, waardoor onze voorhoofden elkaar bijna raakten.

‘Post kan een heleboel betekenen,’ zei ik. ‘Het is zo’n woord dat verandert, afhankelijk van wie je bent en hoe je het gebruikt. Zoals kater en kater. Als je een poes bent, betekent dat iets heel anders dan wanneer je een man bent die te veel heeft gedronken.’

Mijn juf, juffrouw Stockton, had ons net verteld wat homoniemen zijn. Het woord kwam uit het Grieks. Ik had besloten dat ze mijn lievelingsdingen waren. Woorden die er hetzelfde uitzien en hetzelfde klinken, maar afhankelijk van hoe je ze gebruikt een heel andere betekenis hebben. Een soort geheime code die alleen de schrijver en lezer begrijpen. Taal groeide er van een ding met één dimensie door uit tot iets met grenzeloze mogelijkheden.

‘Post is ook iets wat je schrijft. Volgens mij betekent het dat ik schrijfster word.’

Tante Judy volgde met een nagel een kromme lijn die van de buitenkant van mijn hand naar mijn wijsvinger liep. Het kriebelde, en ik balde mijn vuist.

‘Hier staat Post. Maar dat is de plek waar de naam van je echtgenoot hoort te staan. Is dat nou niet gek?’

Ze trok een gezicht, en ik verborg beschermend mijn handen onder mijn benen.

‘U verzint maar wat. Ik zie helemaal geen letters.’

Ze zag er zo gekwetst uit als ik me voelde. Ik wilde mijn echte lot horen, of in ieder geval een leuk verhaal. Ik wilde horen dat mijn echtgenoot een nobele, rijke zuiderling was met een Bijbelse naam als Caleb of Jacob. Ik wilde een romance vol toewijding en passie, meeslepend als een sprookje. Niet dit rare verhaal.

‘Ik zie wat ik zie,’ zei ze defensief. ‘Dat is echt zo, liefje. Zoals de Bijbel zegt: ’s Heeren wegen zijn ondoorgrondelijk. Hij voert Zijn wonderen hoe dan ook uit.’

En dat was alles wat ze erover had te zeggen.

Hoewel ik zei dat ik haar niet geloofde, had ik tante Judy zo veel ware voorspellingen horen doen over de dames van de kerk die bij haar op bezoek kwamen dat ik het bewijs niet kon ontkennen. Dus bedacht ik dat ik net als in het geval van mijn homoniemen zelf de context van mijn toekomst zou vormgeven. Het was niet de vraag óf de voorspelling zou uitkomen, maar hóé dat het geval zou zijn. Misschien zou ik trouwen met mijn 'post', of mijn gekrabbel, zoals mijn oudtante Marcia het noemde.

Oudtante Marcia was een tante van mijn papa die bij ons woonde. De enige van de hele familie Rives die nooit was getrouwd. Ze was in haar jeugd een schoonheid geweest die verloofd was met een van de aantrekkelijkste zonen van de hele christelijke gemeenschap, zo ging het verhaal. Maar op haar zeventiende was ze van haar paard geworpen en had ze haar rug gebroken. Haar verloofde hield onvoorwaardelijk van haar en het huwelijk zou gewoon doorgaan. Toen brak de Burgeroorlog uit. De verloofde ging net als alle andere goede mannen in Kentucky het leger in, en hij sneuvelde tijdens de eerste veldslag. Oudtante Marcia sloot zichzelf met een gebroken hart en beschaamd om haar handicap op in de hoogste kamer van Post Oak. Zo ver weg van alle actie in het huis dat iedereen bijna vergat dat ze er was. Ze kwam nooit naar beneden en ging nooit naar buiten. Dat kon ze niet en dat wilde ze niet.

Op de avond van de handlezing die mijn lot voorspelde, werd ze ziek. Ze kreeg een belletje waarmee ze de keuken kon laten weten dat ze een drankje, een pil of thee nodig had of wilde dat haar kussens werden opgeschud. Dat belletje rinkelde en rinkelde en rinkelde de hele dag door. Mammy, mijn tantes en de bedienden uit de keuken beklommen aan

één stuk door de trap om tante Marcia te verzorgen.

Het was op een van die dagen dat ik in de salon aan de secretaire mijn beroep zat uit te oefenen terwijl ik plakjes groene appel at. Ik had drie verhalen in een week geschreven en juffrouw Stockton had voorgesteld dat ik in de zomervakantie een boek zou schrijven. Ik vond het een goed idee, maar wilde eerst mijn verhalen aan mammy en mijn tantes voorlezen. De bel van oudtante Marcia gunde hun echter geen moment rust.

‘Zeg, Hallie,’ zei papa van achter zijn krant vandaan. ‘Je oudtante Marcia vindt het vast fijn als je haar je verhalen voorleest. De arme vrouw. Ze ligt daar maar op zolder en voelt zich ziek. Je mammy zou ook blij zijn met iemand die haar geest verzorgt terwijl zij het lichaam van oudtante Marcia verpleegt.’

Ik begon te kreunen. We hadden als kinderen geleerd vriendelijk tegen oudtante Marcia te zijn, maar dat was een flinke opgave. Ik kende niemand die zo chagrijnig was als zij en ze deed me denken aan de dure glazen vaas in de salon waar we uit de buurt van moesten blijven omdat we hem anders misschien zouden breken.

Papa liet zijn krant zakken en keek me strak aan. Een stille wenk dat ik moest doen wat hij voorstelde. Ik was nooit ongehoorzaam aan papa. Niet omdat ik bang voor hem was, maar omdat ik niets liever wilde dan hem behagen. Dus pakte ik zuchtend en met kleverige vingers van de appel mijn papieren en begon langzaam aan de klim, klim, klim naar boven.

Tante Judy kwam net de kamer uit met een dienblaadje met half opgegeten gekookte eieren. De gebroken schalen za- gen eruit als griezelige grijnzende monden met het niet gegeten eigeel als tongen.

‘Wat doe jij hier, liefje?’ vroeg tante Judy.

‘Papa zei dat oudtante Marcia mijn verhalen misschien wil horen.’

Tante Judy begon te glimlachen. ‘Wat een goed idee. Je mammy heeft oudtante Marcia net haar medicijn gegeven, dus ze zou een goede bui moeten hebben. Ga maar naar binnen.’

Ik opende aarzelend de deur. Ik werd misselijk van de geur van zwavel en zeep. Oudtante Marcia lag in een vreemde, gebogen houding op de chaise longue bij het venster van de dakkapel.

‘Kijk nou eens, een gast,’ zei mammy. Ze was bezig een plaid over de in sokken gestoken voeten van oudtante Marcia te draperen.

Oudtante Marcia bewoog naar me toe. Het collier met zilveren kralen om haar hals gleed opzij en haar grijze jurk draaide mee met haar beweging. Mammy hielp haar alles recht te trekken en gebaarde me te naderen.

‘Wat heb je bij je?’

Oudtante Marcia kneep haar ogen halfdicht, waardoor haar wenkbrauwen tegen elkaar kwamen.

‘Mijn verhalen.’ Ik snakte naar adem.

‘Bah!’ zei oudtante Marcia. ‘Wat moet ik met het gekrabbel van een kind?’

Mammy zette een stoel voor me neer en legde een stevige hand op mijn schouder. ‘Volgens Judy wordt onze Hallie op een dag een groots schrijfster, als God het wil.’ Ze wees naar de papieren in mijn hand.

Oudtante Marcia maakte een minachtend geluid. ‘Ben je van plan een boek te gaan schrijven?’

‘Inderdaad,’ zei ik.

‘En waarom denk je dat iemand dat wil lezen?’

Het was een goede vraag, een waar ik zelf ook over nadacht. Op dat moment had niemand anders dan juffrouw Stockton ooit mijn werk gelezen.

‘Ik hoop op lezers van over de hele wereld, zoals mijn nicht Amélie die heeft.’

Amélie Rives was de dichteres in de familie, en peetdochter van generaal Robert E. Lee. Ze was in het buitenland geweest en had met de adel gedineerd. Ze werd het gouden kind genoemd. Als haar naam klonk, kreeg iedereen een zachte, zwijmelende blik in de ogen. Ze was mooi en gedistingeerd op een manier die ik me nooit eigen zou kunnen maken. Dus liet ik de poëzie aan Amélie over, maar ze was niettemin mijn grote voorbeeld. Zij had gedaan wat ik hoopte te gaan doen. Haar woorden hadden iemand van haar gemaakt.

‘Lezers van over de hele wereld?’ herhaalde oudtante Marcia op geringschattende toon. ‘Als je in verschillende talen kunt niezen, maakt dat niet automatisch een succes van je. Op een dag zul je misschien wat gekroonde hoofden ontmoeten, net als je nicht, maar dat zullen slechts de koningen en koninginnen zijn die bij je vader en oom Bob aan de pokertafel zitten. Dat godslasterlijke spel. Met dat karakter van jou zul je wel gaan schrijven hoe nobel en prachtig koningen en koninginnen zijn –’

‘Absoluut niet,’ onderbrak ik haar. Ik was boos.

Normaal gesproken zou mammy me een standje geven voor mijn brutale toon, maar ze was in gedachten verzonken oudtante Marcia’s kousen en petticoats voor de was aan het verzamelen.

Dus vervolgde ik voorzichtig: ‘Volgens mij zijn koningen en koninginnen ook maar gewoon mensen. Ze hoeven zich niet anders te gedragen om nobel te zijn. Ze kunnen gewoon zichzelf zijn. Het is gewoon heel eenvoudig voor koningin-

nen om er mooi uit te zien, met al die mooie kleding die ze tot hun beschikking hebben, en al die bedienden om ze mooi te maken. Maar ik ga niet alleen over koningen en koninginnen schrijven. Ik ben van plan om voornamelijk over mezelf te gaan schrijven.’

‘Over jezelf,’ zei ze terwijl ze een snuivend geluid maakte. ‘God beware me. Hoor je hoe ijdel je kind is, Mary? Ik denk dat ik je vanaf nu maar Miss Hallie Determiny ga noemen, omdat je zo vastberaden bent.’

‘Het is geen teken van ijdelheid als je over je persoonlijke waarheid schrijft,’ verdedigde mammy me. ‘Dat is een goddelijke gave die reflectie heet, tante Marcia. Als we geen reflectie zouden hebben, zouden we gedoemd zijn te zeggen en doen wat in ons opkomt zonder stil te staan bij het effect dat dat op de mensen om ons heen heeft, met name degenen van wie we houden.’

Mammy. Ik adoreerde haar.

Oudtante Marcia sloeg haar armen over elkaar. ‘Hoe dan ook verdient ze straf voor de toon waarmee ze een oudere aanspreekt.’

Mammy en papa hadden me mijn hele leven nog nooit geslagen.

‘Ik ga mijn kind geen reprimande geven omdat ze op respectvolle wijze haar mening verwoordt,’ zei mammy. ‘De tijden zijn veranderd. Meisjes worden niet meer verstopt tot de dag dat ze worden uitgehuwelijkt... of niet.’ Ze riep zichzelf tot de orde. Die arme, vrijgezelle oudtante Marcia. Ze verzachtte. ‘Hallie, lees je verhaal maar voor. Ik weet zeker dat het prachtig is en oudtante Marcia zal helpen even niet aan haar lijdensweg te denken.’

Mammy kustte me op het voorhoofd en vertrok met een arm vol wasgoed.

Oudtante Marcia ging er niet tegenin. Ze keek me aan.

‘Dus... waar speelt dat verhaal van je zich af?’

‘In een kasteel in Italië waar de kamers allemaal turkoois zijn behangen,’ zei ik, en ik begon voor te lezen.

Toen ik opkeek om de eerste bladzijde om te slaan, zag ik tot mijn verbijstering dat oudtante Marcia zat te glimlachen.

Ik ben die zomer nog heel vaak naar de zolder geweest.

‘Wat heb je vandaag voor gekrabbel voor me meegebracht, Hallie Determiny?’ verwelkomde oudtante Marcia me dan.

Haar sarcasme hinderde me niet meer. Ik begreep dat het haar gereedschap was om het leven te kunnen leiden dat het Noodlot voor haar had bepaald. Gekrabbel, post, verhalen en voorspellingen: ze beschreven allemaal ongeveer hetzelfde.

In de herfst moest ik weer naar school, en mammy opende een hoedenmakerswinkel in het voormalige slavenverblijf naast de keuken. Na school hielp ik haar met het bijhouden van de opdrachten. Ik had het zo druk met school en mijn huishoudelijke taken dat ik geen tijd meer had om bij oudtante Marcia te zitten.

Tante Judy trof haar op een ochtend gekruld als een afnemende maan in bed aan. De dokter zei dat haar longen zich die nacht met vocht hadden gevuld. Ze was stilletjes in haar eigen zee verdronken. Ik was verrast te bemerken hoezeer haar dood me raakte. Ik ging naar haar kamer, waar zwarte doeken voor de ramen en over haar chaise longue, bed en spiegel waren gehangen. Ik zat daar te midden van al dat zwart en schreef een verhaal over een beeldschone prinses die werd bemind door een nobele prins. Een jaloerse boze geest vervloekte het stel en verbande de geliefden naar twee uitersten van het universum. Pas toen ze door de poort van de dood het hiernamaals betraden, vonden ze elkaar weer terug.

Nadat ik het verhaal af had, zat ik een uur te huilen.

Toen de familie bijeenkwam om haar kist te begraven op het familiekerkhof van Post Oak, was ik de enige die er geen roos of anjer op legde. Ik gaf haar mijn verhaal mee, opgerold in het mooiste blauwe vloeipapier dat ik had kunnen vinden en met een zilverkleurig lint erom dat ik uit mammy's naai-doos had gepakt. Ik bad dat als het lot haar goedgezind was en verhalen tot realiteit gemaakt konden worden, oudtante Marcia haar verloofde wachtend aan gene zijde zou aantreffen. Als er een gene zijde was, wat ik vurig hoopte.